

EURÓPAI BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2012.7.26.
COM(2012) 415 final

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS A TANÁCSNAK

A lőfegyver-kategóriák számának kettőre (engedélykötelesre, illetve tiltott lőfegyverekre) csökkentéséből adódó esetleges előnyök vagy hátrányok; a változtatás célja, a szóban forgó termékek belső piacának megfelelőbb működése esetleges egyszerűsítés révén.

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS A TANÁCSNAK

A lőfegyver-kategóriák számának kettőre (engedélykötelesre, illetve tiltott lőfegyverekre) csökkentéséből adódó esetleges előnyök vagy hátrányok; a változtatás célja, a szóban forgó termékek belső piacának megfelelőbb működése esetleges egyszerűsítés révén.

Ez a jelentés a 2008. május 21-i 2008/51/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló, 1991. június 18-i 91/477/EGK tanácsi irányelvben szereplő rendelkezés értelmében készült.

1. A 91/477/EGK IRÁNYELV ÉS A LŐFEGYVEREK KATEGORIZÁLÁSÁNAK KÉRDÉSE

1.1. A 91/477/EGK irányelv eredetileg a belső piac megteremtését segítő, kísérő intézkedésül szolgált. A lőfegyverek tagállamok közötti mozgása terén biztosított bizonyos könnyítések fejében az e terméktípushoz igazított biztonsági garanciákat építettek be az európai jogba.

1.2. Az említett irányelvhez két melléklet tartozik, amelyből az első (az I. melléklet) főként a veszélyességi fokuk alapján – jelenleg is érvényben lévő – kategóriákba sorolja a lőfegyvereket. Ez alapján a lőfegyvereket négy kategóriába osztályozták: az A. kategóriába tartoznak a tiltott lőfegyverek – a hadifegyverek, a B. kategória alá sorolták az engedélyhez kötött lőfegyvereket – ilyenek főként a sportlövők és a vadászok által használt lőfegyverek, a C. kategória foglalja magában a bejelentéshez kötött lőfegyvereket – főként a vadászfegyvereket, végül pedig a D. kategóriába kerülnek az egyéb lőfegyverek, amely alapján véve egyetlen lőfegyvertípust foglal magában¹.

1.3. A a kategóriák meghatározásakor, az irányelv alkalmazási köréhez hasonlóan a minimális szabályozásra töreketnek. A 91/477/EGK irányelv 3. cikke² értelmében a tagállamok biztonságpolitikájuk vagy biztonságról alkotott nézeteik, illetve vadászati hagyományaik függvényében szigorúbb megkülönböztetéseket is alkalmazhatnak például azért, hogy eltörlik a C és D kategóriákat, vagy ha egyes lőfegyvereket magasabb kategóriába sorolnak.

1.4. A tagállamok számára biztosított nagyobb mozgástér az irányelv jellegéből fakad, mivel nem teljes harmonizációra törekszik, hanem olyan minimális biztonsági küszöböt kíván felállítani, amely nem sérti azokat az intézkedéseket, amelyeket a tagállamok az illegális fegyverkereskedelem megelőzése érdekében hozhatnak³.

1.5. Hangsúlyoznunk kell, hogy az irányelv nem vonatkozik azokra az esetekre, amikor a fegyvereket a fegyveres erők, a rendőrség, a hatóságok vagy fegyvergyűjtők és fegyverek kulturális és történelmi vonatkozásaival foglalkozó, és a területileg illetékes tagállam által

¹ Egylövetű hosszú lőfegyverek huzagolatlan csővel.

² A tagállamok nemzeti jogszabályaikban elfogadhatnak az irányelvben meghatározottnál szigorúbb rendelkezéseket is, a tagállamok honosai számára a 12. cikk (2) bekezdésében biztosított jogok figyelembevételével.

³ A 91/477/EGK irányelv (8) preambulumbekkezdése kimondja, hogy „... az irányelv nincs hatással a tagállamoknak arra a jogára, hogy intézkedéseket hozzanak az illegális fegyverkereskedelem megelőzése érdekében.”

ilyennek elismert szervek szerzik meg vagy tartják. Ez egy alapvető megkülönböztetés, mivel határozott különbséget tesz a civilek által használt fegyverek és a fegyveres erők, illetve némely esetben a szervezett bűnözés világában használt fegyverek között.

1.6. 2000. december 15-én az irányelv végrehajtásáról⁴ a Bizottság az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak jelentést nyújtott be. A jelentés nem kérdőjelezte meg az I. mellékletben felállított kategóriákat, és általánosságban véve kedvező következtetéseket vont le, amelyeket a mai napig nem cáfoltak meg.

2. A LŐFEGYVEREK KATEGORIZÁLÁSA A 91/477/EGK IRÁNYELVET MÓDOSÍTÓ 2008. MÁJUS 21-I 2008/51/EK IRÁNYELV ELFOGADÁSÁVAL ÖSSZEFÜGGÉSBEN ÉS AZ E JELENTÉS KÉSZÍTÉSE SORÁN ALKALMAZOTT MÓDSZERTAN

2.1. A társjogalkotói munka során alkalmazott első megközelítés két fő megfontolásra épült: az eddigi lőfegyver-kategóriák kettőre csökkentése (tiltott, illetve engedélyhez kötött lőfegyverek) biztonságosabb lenne az európai polgárok számára, és egyben a gazdasági szereplők helyzetét is egyszerűsítene.

2.2. Ezzel a nézőponttal azonban nem értettek egyet azok, akik úgy vélték, hogy a tagállamoknak hagyni kellene némi szabadságot a lőfegyverek belső kategóriáinak meghatározásában azzal a feltétellel, hogy tiszteletben tartják az I. mellékletben meghatározott alsó küszöbértékeket. Úgy tűnt, hogy a polgári célból lőfegyvert használókhoz hasonlóan a gazdasági szereplőket sem győzték meg az ilyen egyszerűsítéséből származó előnyök.

2.3. A különböző felfogásokat a 2008/51/EK irányelv (18) preambulumbekzdése jól összefoglalja: *„Számos tagállam már egyszerűsítette a lőfegyverek besorolási módját, a négy kategóriát kettőre csökkentve. A tagállamoknak alkalmazkodniuk kell az egyszerűsített besoroláshoz, ugyanakkor azon tagállamok, amelyek további kategóriákba sorolják a lőfegyvereket, a szubszidiaritás elvével összhangban fenntarthatják jelenlegi besorolási rendszereiket.”*

2.4. E jelentés célja, hogy újból megvizsgálja a lőfegyverek nomenklatúrájának kérdését a belső piac megfelelőbb működése szempontjából, valamint *„az irányelv alkalmazásának eredményeképpen létrejövő helyzetről”* szóló jelentés *„és adott esetben az ehhez csatolt javaslatok”* fényében, amely jelentést a Bizottságnak legkésőbb 2015. július 28-ig kell benyújtania az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

2.5. A jelentés elkészítése érdekében a Bizottság szolgálatai bevonták a lőfegyverekkel kapcsolatos kérdésekben illetékes tagállami hatóságokat (tagállamtól függően általában vagy a belügyminisztériumot vagy az igazságügyminisztériumot), amelyeknek 2011 novemberében kérdőívet küldtek, továbbá több ízben is felkérte a lőfegyvereket használó főbb csoportokat – például a gyártókat, viszonteladókat, vadászokat, sportlövőket, gyűjtőket –, hogy fejtssék ki véleményüket.

2.6. A tagállamok közigazgatási szerveihez intézett, az alábbi tényezők köré szerveződő kérdések tág területet fedtek le:

⁴ COM(2000) 0837 végleges.

- (1) a lőfegyvergyártói és viszonteladói ágazat gazdasági súlya
- (2) a bejegyzett vadászok és sportlövők száma
- (3) az európai lőfegyvertartási igazolvánnyal rendelkezők száma
- (4) tájékoztatás az utóbbi években elkövetett bűncselekmények és vétségek alakulásáról
- (5) a lőfegyverek nyomon követése terén tapasztalt problémák
- (6) a fegyvervásárlás engedélyhez kötésének szisztematikus bevezetése
- (7) egy vagy több lőfegyverre érvényes engedély
- (8) másik engedélyhez kötődő hallgatólágos engedélyezés
- (9) egyszerű bejelentési rendszer esetleges működése
- (10) az európai jogszabályokban a kategóriák kötelező csökkentésére való igény
- (11) e csökkentés valószínűsíthető következményei az érintett gazdasági ágazatokra nézve
- (12) lehetséges várható javulások

Egyértelműen leszögezték továbbá, hogy a kérdőív csak az irányelv hatálya alá tartozó lőfegyverekkel foglalkozik, azaz a vadászfegyverekre és a sportfegyverekre vonatkozik, a hadifegyverekre azonban nem.

3. AZ ÁGAZAT ÉS A LEGFŐBB LŐFEGYVERHASZNÁLÓK GAZDASÁGI SÚLYÁNAK ÉRTÉKELÉSE A KÉRDŐÍV ALAPJÁN; ÁLTALÁNOS ADATOK

3.1. A tagállamok egy csoportja elkülönül a többitől abból a szempontból, hogy alig vagy egyáltalán nem rendelkezik polgári célú lőfegyvereket gyártó ágazattal. Ez jelentős csoportnak számít, mivel több mint 12 tagállamot foglal magában. Azonban a gyenge vagy jelentéktelen gyártás ellenére a kiskereskedelem akár jelentős súlyt is képviselhet: példaként említhetjük Finnországot, ahol nem kevesebb, mint 600 kereskedő érintett a kiskereskedelmi vagy javítási tevékenységekben, és számuk Magyarországon is 500 körül mozog.

3.2. A tagállamok egy másik csoportja viszonylag szilárd alapokon álló, gyakran tradicionális lőfegyvergyártó ágazattal rendelkezik, azonban a gyártás nagyságrendje nem jelentős. Ebbe a csoportba tartozik Szlovákia, a Cseh Köztársaság, Ausztria és Lengyelország. Ezekben a tagállamokban emellett jelentős számú kereskedő, fegyverjavító vagy viszonteladó található, Lengyelországban mintegy 500-an, Ausztriában⁵ pedig 700-an folytatnak ilyen jellegű tevékenységet.

3.3. A legjelentősebb fegyvergyártó térségek a legnépesebb tagállamokban találhatók, azonban a termelőipar gyengülése miatt ez az összefüggés egyre kevésbé mutat

⁵ Az Ausztriára vonatkozó adat forrása: a polgári célú fegyverek kereskedelmének európai társasága.

szisztematikus jelleget. Bár Németországban és Olaszországban a főként exportra irányuló lőfegyvergyártó ágazat továbbra is jelentős⁶, Franciaországban és az Egyesült Királyságban nagy, Spanyolországban pedig valamivel kisebb mértékben visszaesett a polgári célú lőfegyverek gyártása. Ennek ellenére ezekben az országban, ahogy Franciaországban is⁷ gyakran igen kiterjedt kereskedői hálózat is működhet.

3.4. A vadászok és a sportlövők száma a legnépesebb tagállamokban a legnagyobb. A vadászok száma Franciaországban több mint 1 400 000, Olaszországban mintegy 850 000, Spanyolországban pedig az 1 500 000-t is meghaladja. Hagyományosan kevesebb sportlövő van, mint vadász, azonban számuk még így is jelentős: Olaszországban 300 000, Franciaországban 213 000, Lengyelországban pedig 14 000 sportlövőt tartanak nyilván.

3.5. Érdekes, hogy egyes viszonylag (az uniós átlaghoz mérten) kisebb demográfiai súlyt képviselő tagállamban kiemelkedő a vadászok vagy a sportlövők aránya. Svédország például 490 000 vadászt és 96 000 sportlövőt, Finnország pedig több mint 300 000 vadászt és 35 000 sportlövőt jegyez. Dániában számuk 169 000, illetve 120 000.

3.6. Kitérhetünk még az európai lőfegyvertartási igazolvánnyal rendelkezők számára⁸ is, ami természetesen biztató (de korántsem az egyetlen) jel a vadászok és a sportlövők Európai Unión belüli mobilitása szempontjából. Egyes tagállamokban, mint például Ausztriában viszonylag sokan rendelkeznek ilyen okmánnyal (38 000), más országokban viszont arányaiban sokkal kisebb az ilyen igazolványt kiváltók száma (Olaszországban mintegy 20 000, Franciaországban 39 378).

4. A LŐFEGYVEREK HASZNÁLATÁHOZ KÖTÖDŐ BŰNCSELEKMÉNYEK ÉS VÉTSÉGEK ALAKULÁSA ÉS A POLGÁRI CÉLÚ LŐFEGYVEREK NYOMON KÖVETHETŐSÉGE

4.1. Arra a kérdésre, hogy az utóbbi években jelentős mértékben nőtt-e a vadászfegyverekkel vagy sportfegyverekkel elkövetett bűncselekmények száma, gyakran nemleges a válasz. Egyes tagállamokban, mint például Görögországban, Lengyelországban, Svédországban vagy Portugáliában a bűncselekmények száma kis mértékben nőtt.

4.2. A legtöbb tagállam, mint például Ausztria, Magyarország, Bulgária, az Egyesült Királyság, Finnország vagy Spanyolország úgy ítéli meg, hogy az ilyen típusú bűncselekmények nagyságrendje nem változik. Egyes tagállamokban, mint például Belgiumban vagy Írországon a bűncselekmények száma enyhe csökkenést mutat.

4.3. Ezek a tényezők a fegyveres bűnözés bizonyos formáiban is megtalálhatók, például egy fegyveres – főként háborús – konfliktust követően, amikor elérhetőek a fegyverek. Az ilyen típusú lőfegyverek azonban nem tartoznak az irányelv hatálya alá, mivel tiltott

⁶ A Németországban gyártott polgári célú lőfegyverek 85-90 %-át harmadik országokba vagy más uniós tagállamba exportálják (forrás: Association of European Manufacturers of Sporting Firearms).

⁷ A vadász- és sportfegyverek európai intézete által közzétett adatok szerint 800–1000 szaküzlet forgalmának nagy részét a fegyvereladás teszi ki.

⁸ A 91/477/EGK irányelv létrehozta az európai lőfegyvergyártási igazolványt. Az „európai lőfegyvertartási igazolvány” olyan okmány, amelyet kérelemre a tagállamok hatóságai bocsátanak ki a lőfegyvert jogszerűen megszerző vagy tartó személy számára.” (1. cikk (4) bekezdés). Az igazolvány tulajdonosára könnyített engedélyezési rendszer vonatkozik, ha főként vadászat vagy sportlövői tevékenység céljából egyik tagállamból a másikba utazik fegyverével. Az igazolvánnyal rendelkezők örömmel élnek ezzel a lehetőséggel, és eddig nem merültek fel az igazolvány kibocsátására vagy használatára vonatkozóan biztonsági problémák.

lőfegyvereknek minősülnek (I. melléklet, A kategória), szemben azokkal a lőfegyverekkel, amelyek szabadidős tevékenységek gyakorlása vagy sportolás céljából megvásárolhatók.

4.4. Következésképpen az irányelv által engedélyezett fegyverek nyomon követése kevesebb nehézséggel jár, ahogy ez a kérdőívre adott – legalábbis ezen fegyverek Unión belüli legális mozgására nézve alapvetően megnyugtató – válaszokból is kiderül; a legtöbb tagállam úgy véli, hogy nemzeti szinten mindenféleképpen viszonylag kevés elvi probléma adódik a polgári használatú lőfegyverek nyomon követése terén.

4.5. Jelentkezhetnek azonban bizonyos nehézségek az olyan lőfegyverek nyomon követésére alkalmas információk gyűjtése és kezelése terén, amelyeknek egymást követően több tulajdonosa is lehetett. Kifejezetten fontos követelményként szerepel, hogy a tagállamok – és a kereskedők is – megfelelően kezeljék az aktákat, és a műveleti erők is hozzájuk férjenek.

5. A POLGÁRI CÉLÚ LŐFEGYVEREK VÁSÁRLÁSÁRA ÉS TARTÁSÁRA VONATKOZÓ SZABÁLYOK

5.1. A kérdőívre adott válaszokból körvonalazódó általános elv szerint a polgári célú lőfegyverek vásárlása és tartása engedélyköteles, és egyes, igen korlátozott esetekben bejelentésköteles, vagy a közvetett engedélyezéshez hasonló hivatalos regisztrációhoz kötött. Ez az általános elv nem akadályozza azt, hogy egyes tagállamokban bizonyos típusú vagy bizonyos jellegzetességgel bíró fegyverek – mint például a történelmi fegyverek vagy a hatástalanított fegyverek – vásárlására rugalmasabb szabályok vonatkozzanak.

5.2. Az engedélyezési rendszer azonban nem jelenti szükségszerűen azt, hogy minden vásárlást megelőzően engedélyeztetni kell a fegyvert. Engedélyt kiadhatnak meghatározott számú, beazonosított lőfegyver vásárlásakor is, amelyek paramétereit az engedély tartalmazza (Ausztria, Lengyelország vagy Luxemburg is ezt a gyakorlatot alkalmazza).

5.3. A beszerzési engedély kiegészíthet egy másik – például vadász vagy sportlövői – igazolványt, vagy feltétele lehet egy ilyen igazolvány, illetve bizonyos esetekben egy olyan igazgatási határozat megléte, amely elismeri, hogy a vásárló önvédelmi okokból jogosult a fegyver megvásárlásra (ez a helyzet például Finnországban vagy Lengyelországban).

5.4. A 91/477/EGK irányelv I. mellékletében szereplő C kategóriába tartozó fegyverekre vonatkozó bejelentési kötelezettség még sok vadászfegyverre alkalmazandó, főként Franciaországban. A bejelentési rendszer értelmében a vásárló köteles leadni a kereskedőnek személyi igazolványa és a vásárlásra jogosító igazolványa (például érvényes vadászigazolvány) másolatát; ezt követően a kereskedővel közösen kitölt⁹ egy bejelentést, amelyet a kereskedő nyilvántartásba vesz, és elküld az illetékes hatóságoknak. Ha a hatóság nem engedélyezi a vásárlást, a vásárlót a fegyver visszaszolgáltatására szólítja fel, vagy a bűnüldöző hatóság bevonásával erre kötelezi.

5.5. Franciaországban egyes vadászfegyverek új, az irányelv C és D kategóriája között található köztes kategóriába tartoznak: ide sorolhatók az egylövetű hosszú vadászfegyverek huzagolatlan csővel, amelyeket nyilvántartásba kell venni, ez a rendszer nagyjában hasonlít a bejelentési rendszerhez (szükséges hozzá a személyi igazolvány és a

⁹ A kereskedő ellenőrzi, hogy nem szerepel-e a vásárló neve a „tiltott lőfegyverek” listáján.

vadászenvedély/sportlövői engedély másolata, kitöltött formanyomtatvány, a bűnüldözési hatóságok ellenőrzése).

5.6. A kérdőívre adott válaszokból úgy tűnik, hogy nem tartják lehetségesnek, hogy más lőfegyverek is az irányelv legkevésbé szigorú kategóriája, a D kategóriába tartozzanak, vagyis hogy bármilyen formális kötöttség nélkül is meg lehessen vásárolni lőfegyvereket, ahogy azt az irányelv az egylövetű, hosszú, huzagolatlan csövű lőfegyverek esetén lehetővé teszi. Azok a tagállamok, amelyek megtartották ezt a lehetőséget, mind szigorúbb követelményeket vezettek be (ahogy azt az előző bekezdésben ismertettük).

5.7. Meg kell még jegyeznünk azt is, hogy a behozatal szerinti tagállamban alkalmazott osztályozási rendszer (betiltás, engedélyezés, bejelentés, nyilvántartásba vétel) a vásárlás szerinti tagállamban is vonatkozik a lőfegyverre. Ha például egy adott lőfegyvert olyan tagállamban vásároltak, ahol a fegyver engedélyköteles, viszont a tulajdonosa (még ha rendelkezik is európai lőfegyvertartási igazolvánnyal) olyan országba kívánja bevinni, ahol a fegyver be van tiltva, természetesen ez utóbbi rendszer érvényes a fegyverre, amelyet így nem lehet kivinni származási országából.

6. A TAGÁLLAMOK ELLENTÉTESEN LÁTJÁK AZ IRÁNYELV ÁLTAL ENGEDÉLYEZETT KATEGÓRIACSÖKKENÉSBEN REJLŐ LEHETŐSÉGET

6.1. Egyes tagállamok, mint például Lengyelország, az Egyesült Királyság, Írország, Dánia és Lettország érdeklődést tanúsítottak a kategóriák kettőre csökkentése iránt uniós szinten, mivel megítélésük szerint ez bizonyos fokú egyszerűsítést jelentene.

6.2. Egyes tagállamok ezzel szemben úgy vélik, hogy az irányelv által biztosított mozgásteret meg lehetne őrizni. Svédország, Olaszország és Magyarország vagy Belgium például nem lát valós előnyt a jelenlegi nomenklatúra megváltoztatásában. Ezek az országok azon az állásponton vannak, hogy az átdolgozástól még nehezebb lenne a szabályozás, és fölösleges költségvonzatai lennének.

6.3. Bár némely tagállam, mint Szlovákia, Hollandia vagy Románia nemzeti szinten kettő vagy három kategóriából álló rendszert fogadott el, a tagállamokra bíznák, hogy a jelenlegi nomenklatúrán belül a számukra legmegfelelőbb módon osztályozzák a lőfegyvereket.

6.4. Arra a kérdésre, hogy a kategóriák ilyen csökkenése jelentős hatással jár-e a gazdasági ágazatokra, a legtöbb tagállam azt válaszolta, hogy nehéz lenne megbecsülni ezt a hatást, vagy valószínűleg nem lenne változás, hiszen náluk már elég elterjedt a két kategóriát alkalmazó nomenklatúra. Azonban azt is meg kell jegyeznünk, hogy azok az országok, akik úgy vélik, hogy a kategóriák csökkentése csak kevés hátránnyal járna gazdaságukra nézve, javarészt nem fegyvergyártó országok.

6.5. Néhány fegyvergyártó tagállam, mint Olaszország vagy Belgium úgy véli, hogy az érintett gazdasági ágazatra hátrányosan hatna ez a változtatás. Van olyan tagállam, mint például Lengyelország, amelyik elismeri, hogy lehetnek gazdasági következményei a kategóriák csökkentésének, de úgy véli, hogy ez nem indokolja a változás elvetését.

6.6. A tagállamok legnagyobb része nincs azon az állásponton, hogy az irányelv I. mellékletében szereplő kategóriák kettőre csökkentése a belső piac jobb működése szempontjából egyértelműen kedvező előnyökkel kecsegtetne. Olyan kétségek is felmerültek, hogy a korlátozások szigorítása révén az illegális kereskedelem teret nyerne a legális kárára.

7. A KATEGÓRIÁK SZŰKÍTÉSÉN KÍVÜL IS SZÜLETTEK BIZONYOS JAVASLATOK A LŐFEGYVEREK FORGALMÁNAK FOKOZOTT BIZTONSÁG MELLETT VALÓ EGYSZERŰSÍTÉSÉRE

7.1. Ily módon egyes tagállamok – úgy mint Németország vagy Észtország és Lengyelország – számára egyértelműen előnyös lenne, ha a kézi lőfegyverek nemzetközi bizottsága (C.I.P.¹⁰) ad hoc munkacsoportjai által javasolt technikák alapján sor kerülne a lőfegyverek hatástalanítására vonatkozó közös normák meghatározására; ennek eredményeként az uniós szintű cserék megkönnyítése révén lehetséges, hogy fokozódna a biztonság.

7.2. Más tagállamok, mint Svédország, Hollandia, Franciaország, Luxemburg vagy Portugália a maguk részéről úgy vélik, hogy tagállami szinten fokozni lehetne az adatok informatikai kezelését, aminek köszönhetően meg lehetne teremteni a lőfegyverek és a tulajdonosaik mozgása közötti összefüggést. További erőfeszítést igényelne az, hogy valamennyi tagállam számára hozzáférhetővé tegyék a nyilvántartásokban tárolt adatokat, ami természetesen szükség esetén előmozdítaná az uniós szintű információcserét.

7.3. Vannak konkrétabb javaslatok is: például a lőfegyvereket szállító kereskedelmi szállítmányozókat felszerelni a földrajzi helyzetük meghatározását lehetővé tevő GPS berendezéssel (Cseh Köztársaság), vagy biztosítani a biztonsági magáncégek tevékenységeinek fokozottabb nyomon követését (Bulgária); más javaslatok még ennél is nagyratörőbbek: például a lőfegyverek tekintetében közelíteni egymáshoz a fogalommeghatározásokat, így előmozdítva egy uniós szintű megközelítés kialakítását (Hollandia).

7.4. Egyes tagállamok hasznosnak tartanak egy szabványosított nyomtatvány kialakítását a lőfegyverek kereskedelméhez (Románia). Egy ilyen bizonylat tartalmazhatná az engedélykérelmekben kért vagy a tagállamok közötti kereskedelmi ügyletekre vonatkozó értesítésekben szereplő összes információt.

7.5. Jelentős számú tagállam ugyanakkor úgy véli, hogy a jelenlegi helyzet lényegében kielégítő, és/vagy nem tett javaslatot konkrét intézkedésre. Egyes tagállamok – mint például Olaszország – azt akarják, hogy minden tervezett változást az arányosság elve szempontjából vagy az uniós szintű kezdeményezéseket igénylő valós igények függvényében mérlegeljenek.

7.6. Összességében a tagállamok észrevételei lényegében a lőfegyverek nyomon követhetőségéhez és hatástalanításához kapcsolódnak. Éppen ez az a két szempont, amelyek tekintetében a Bizottság be kíván avatkozni akár a hatástalanítási normákra és technikákra vonatkozó közös iránymutatások kidolgozásával, akár annak biztosításával, hogy a

¹⁰ A kézi lőfegyverek próbajeleit felügyelő nemzetközi állandó bizottság (C.I.P.) olyan kormányközi megállapodás révén jött létre, amelynek értelmében a fő lőfegyvergyártó európai országok (11 európai ország plusz Chile, Oroszország és az Arab Emírátsok) vállalják, hogy kölcsönösen elismerik a lőfegyverek és lőszeresek forgalomba hozatalát megelőzően a próbajel-felügyeleti hatóságok által a C.I.P. keretében meghatározott és naprakésszé tett műszaki előírások szerint elvégzett vizsgálatokat/próbákat. Ez a kölcsönös elismerés a lőfegyveren elhelyezett próbajel formájában valósul meg, amely alapján azonosítani lehet azt a próbajel-felügyeleti hatóságot, ahol a fegyver vizsgálatát elvégezték. Egyes próbajel-felügyeleti hatóságok a lőfegyverek hatástalanítását is végzik olyan eltérő technikákkal és követelmények szerint, amelyeket a tagállamok nem szükségszerűen ismernek el kölcsönösen.

tagállamok teljesítsék a számítógépes nyilvántartási rendszer¹¹ üzemeltetésére vonatkozó kötelezettségüket, mivel ezt a két feladatot a 2008/51/EK irányelv is előírja.

8. AZ IRÁNYELVET ALKALMAZÓ NAGY FELHASZNÁLÓI CSOPORTOKNAK LÁTHATÓAN ÉRDEKÜKBEN ÁLLNAK AZ OLYAN EGYSZERŰSÍTÉSEK, AMELYEK NEM JÁRNAK SZÜKSÉGSZERŰEN EGYÜTT A CSOPORTOK SZÁMÁNAK CSÖKKENÉSÉVEL

8.1. A vadászok (körülbelül 7 millióan vannak az Európai Unióban¹²) – úgy tűnik – elégedettek a tagállamuk vadászati hagyományai és biztonsági küszöbe szerint alakított jelenlegi besorolással. Nagyon ragaszkodnak az európai lőfegyvertartási igazolvány elismeréséhez és népszerűsítéséhez, amely igen kielégítő biztonsági keretek között teszi lehetővé a tagállamok közötti mozgásukat.

8.2. A sportlövők szintén használhatják az európai lőfegyvertartási igazolványt, hogy az esetek többségében versenyeken való részvétel céljából egyik tagállamból másikba utazzanak. Az ő utazásaik, úgy tűnik, jól szabályozottak; rájuk a helyi vagy nemzeti sportlövő szövetségek által ellenőrzött szigorú engedélyezési rendszer vonatkozik. A kategóriák kötelező uniós szintű korlátozása ráadásul nem jár együtt magától értetődően egyszerűsödéssel.

8.3. Noha az antik, történelmi tűzfegyverek vagy a történelmi fegyverek reprodukciói gyűjtőinek tevékenysége nem tartozik az irányelv hatálya alá, ők is nagyra értékelnék, ha lehetőségük nyílna arra, hogy gyűjteményeik darabjaira európai lőfegyvertartási igazolványt kapjanak, ami egyszerűbbé tenné e terméktípus tagállamok közötti mozgását. A szállítókat, kulturális intézményeket, aukciós házakat, elismert szakértőket stb. tömörítő ágazat további intézkedéseket is üdvözlne, amelyek megkönnyítenék ennek a fegyvertípusnak a tagállamok általi elismerését, illetve tagállamok közötti szállítását.

8.4. A polgári célú tűzfegyverek gyártói esetleges egyszerűsítő intézkedéseket érdeklődéssel fogadnának. E tekintetben meg kell említeni, hogy az ágazat már régóta szeretné, ha a tűzfegyverek Unión belüli mozgásához általános engedélyeket lehetne igényelni. Nem kellene a tagállamoknak minden alkalommal, minden egyes szállításra engedélyt kiadniuk, hanem az engedély adott időszakra, előre meghatározott terméktípusra¹³ lenne érvényes, és olyan gazdasági szereplőknek adhatnák ki, amelyek bizonyos számú, hivatalosan elfogadott garanciát tudnak felmutatni.

8.5. A gyártók és a kereskedők egyaránt üdvözlőnének egy olyan törekvést, amely a tűzfegyverek lényeges alkatrészeinek meghatározására irányul. Előfordulhat ugyanis, hogy a tűzfegyverek lényeges alkatrészeinek meghatározása nem kerül át tökéletesen pontosan egyik

¹¹ A lőfegyverekről ezt a számítógépes adatbázist, amelynek segítségével a lőfegyver összekapcsolható a tulajdonosával, a 2008/51/EK irányelv rendelkezései szerint legkésőbb 2014. december 31-ig létre kell hozni.

¹² Az adatokat az EU Vadászati és vadvédelmi társaságok szövetsége (FACE) szolgáltatta, amely az Európai Unió tagállamainak és az Európa Tanács többi országa nemzeti vadásztársaságait egyesíti.

¹³ A 91/477/EGK irányelv elméletileg már megteremtette ezt a lehetőséget. A 11. cikk valóban úgy rendelkezik, hogy a kereskedők kedvezményeket élvezhetnek, amelyeknek köszönhetően bizonyos esetekben mentesülnének azon kötelezettség alól, hogy a tűzfegyverek minden Közösségen belüli mozgásához eseti engedélyt kérjenek. Ezt a lehetőséget azonban csak ritkán veszik igénybe, mivel az azt feltételezi, hogy mind az indulási, mind az érkezési tagállam hasonló szabályozási környezetben ismeri azt.

jogszabályból a másikba, ezért a fokozottabb pontosság tovább javíthatná mind a kereskedelmi ügyletek zökkenőmentességét, mind azok biztonságosságát.

8.6. Összefoglalva tehát úgy tűnik, hogy az uniós jogszabályokban a tűzfegyverek jelenlegi besorolása nem ad okot konkrét kritikákra az irányelvet alkalmazó nagy felhasználói csoportok részéről. Mindazonáltal egyértelműen megfigyelhető, hogy igény van a belső piac jobb működését célzó bizonyos intézkedésekre.

9. AZ IRÁNYELV ÁLTAL ELŐÍRT KÖVETKEZŐ LÉPÉSEK ÉS IRÁNYOK FÉNYÉBEN AZONBAN SOR KERÜLHET A POLGÁRI CÉLÚ TŰZFEGYVEREK UNIÓS SZINTŰ BESOROLÁSA KÉRDÉSÉNEK ÁTÉRTÉKEZÉSÉRE

9.1. A tagállamokra rótt azon kötelezettség, mely szerint 2014. december 31-ig létre kell hozniuk és üzemeltetniük kell egy számítógépes nyilvántartási rendszert, feltétlenül igazolni fogja a kérdőívre adott egyes válaszokban megfogalmazott, az adatok hozzáférhetőségének javítására irányuló törekvést. Ezzel összefüggésben érdekes lesz meghatározni az irányelv jelenlegi besorolási rendszerének tulajdonítható, az uniós szintű nyomon követhetőséggel kapcsolatos esetleges problémákat.

9.2. Másfelől, noha egyes tagállamok válasza azt az igényt fejezi ki, hogy a tűzfegyverek hatástalanítására közös módszerek legyenek, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság az irányelv előírásainak¹⁴ megfelelően a közeljövőben elvégzi ezt a feladatot. Ennek eredményeként e terméktípus forgalmának biztonságosabbá kell válnia.

9.3. Ugyancsak meg kell jegyezni, hogy a 2008/51/EK irányelvben kifejezetten említett hivatkozás szintén összefüggésben állhat a tagállamok által kifejezett, a nyomon követhetőségre irányuló törekvéssel: konkrétan arról van szó, hogy a (7) preambulumbekkezdés említést tesz a kézi lőfegyverek próbabélyegeinek kölcsönös elismeréséről szóló, 1969. július 1-i egyezményről, melyen a „jelölési rendszernek a lehető legnagyobb mértékben [...] kell alapulnia a Közösség egész területén”.

9.4. Ennek érdekében az Európai Unió és a kézi tűzfegyverek próbajeleit felügyelő nemzetközi állandó bizottság (Commission Internationale Permanente pour l'Épreuve des Armes à Feu Portatives) szervezetei közelítésének megvitatására is sor kerülhet a közeljövőben azzal a céllal, hogy az Unió a tűzfegyverek vizsgálatára vonatkozó, elismert szabványokat dolgozzon ki. A tűzfegyverek Európai Unióban való gyártásának és forgalmának további – igazolt – ellenőrzése valóban a biztonság valamennyi szempontjából előnyös lenne.

9.5. A megvizsgált szempontok alapján levonható tehát az a következtetés, hogy a tűzfegyverek kategóriáinak kettőre való kötelező csökkentése az EU-ban önmagában nem járna magától értetődő előnyökkel; egy ilyen tervet mindenesetre semmiképpen nem lenne szabad önmagában vizsgálni, mivel fennállna a veszély, hogy a vita egyszerűen áttevődne arra a kérdésre, hogy mely dokumentumtípus képezze az engedély alapját, aminek eredményeként

¹⁴ Az irányelv I. melléklete előírja, hogy „a Bizottság a 13a. cikk (2) bekezdésében meghatározott bizottsági eljárást követve közös iránymutatásokat adjon ki a hatástalanítási előírásokról és technikákról annak biztosítására, hogy a hatástalanított lőfegyverek visszafordíthatatlanul használhatatlanok legyenek”.

nagy valószínűséggel olyan helyzet alakulna ki, amely nem sokban különbözne az Unióban jelenleg tapasztalható sokféleségtől.

9.6. A Bizottság tehát 2015. július 28-ig benyújtja az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak az irányelv alkalmazása nyomán kialakult helyzetre vonatkozó jelentés háttérét – adott esetben javaslatokkal kiegészítve –, amelyet előnyben kell részesíteni a 2008/51/EK irányelv lehetséges, illetve kívánatos továbbfejlesztésének átfogó elemzése érdekében, melynek célja e terméktípus valamennyi sajátosságát és minden vele járó kötöttséget integráló egyszerűsítés.

9.7. E jelentés következtetéseiinek közzétételére 2012 októberében az irányelv által létrehozott munkacsoport ülésének keretében kerül sor. A következtetéseket továbbá a Bizottság által 2012 novemberének végére tervezett, a tiltott lőfegyver-kereskedelemről a bűnözés ezen ága elleni küzdelemben érintett felek részvételével tartandó konferencián is meg fogják vitatni. Sor kerül majd többek között a kérdésben kialakult igények összegzésére, valamint a jövőbeni kezdeményezések irányvonalainak kialakítására.